

[Erling Dinesen.]

har vi ikke kunnet få, heller ikke af arbejdsministeren her i dag.

Derfor er der behov for disse forbedringer. De 90 pct. er en forbedring, og vi vil da gerne støtte forbedringer hen ad vejen på dette felt. Vi får mere end 50.000 arbejdsløse i årsgennemsnit for indeværende år. Det er en i høj grad politisk bestemt arbejdsløshed, som gør det helt naturligt, at man sikrer de mennesker, der uforskyldt rammes af denne arbejdsløshed.

Hanne Reintoft: Hvis jeg skal følge med i arbejdsministerens regnestykker, må vi jo nok lige fastholde de faktiske arbejdsløshedstal og arbejdsløshedsprocenten. Den er nemlig så stor, at vi meget let kan komme op over de 30 dages arbejdsløshed og derfor meget let kan komme langt længere ned end de 98 pct. I øvrigt må jeg sige, at jeg kan ikke affinde mig med, at man skal have 92 eller 96 eller 98 pct.s erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Når man bor i et land, hvor det stadig hævdes af næsten alle politiske partier, at arbejdsmarkedspolitikken er i de bedste hænder, så må den fulde erstatning for dem, der uforskyldt lider under, at dette ikke er rigtigt, være den eneste løsning.

Så vil jeg gerne efterlyse et konkret svar fra hr. Krog Hansen med hensyn til spørgsmålet om delvis dækning eller 100 pct.s dækning. Nu fik jeg, må jeg indrømme, en ny forklaring på lønmodtagerfradraget. Jeg ved så ikke, hvorfor andre grupper, der ikke rammes af arbejdsledighed, også skal have lønmodtagerfradrag, men det har hr. Krog Hansen måske en forklaring på. Det, jeg spurgte om, var: finder SF det rimeligt, at LO-arbejderne skal have en lavere dækning for tab af indkomst end andre befolkningsgrupper, eller mener han, at de 100 pct., andre befolkningsgrupper får f. eks. ved sygdom, er forkert, så det skal sættes ned? Det er den ganske klare stilling til det, jeg efterlyser. Der må vel ligge

en principiel tankegang bagved, går jeg ud fra.

Erik Hansen (Ålborg amt): Når hr. Erling Dinesen siger, at på et tidligere tidspunkt var der en større enighed, end der er i dag, om disse problemer, specielt en større enighed mellem hr. Erling Dinesens parti og det radikale venstre, så vil jeg gerne oplyse, at da betænkningen af 9. februar 1967 blev skrevet, var der nok et flertal bestående af socialdemokratiet, SF og det radikale venstre, der var enig om nogle principper, men det er værd at læse denne betænkning videre, læse den til det punkt, hvor det radikale venstres repræsentant i udvalget tager forbehold og siger, at på det første område må den administrative opdeling ændres, og der må ske en samling, og hvor det radikale venstres repræsentant siger, at der må ske en udbygning af den sociale sikkerhed for alle i samfundet med ensartede dagpengesatser for de forskellige forsikringer osv. Se, det er disse forudsætninger, man dengang gik ud fra, og det er disse forudsætninger, der er afgørende i dag. Må jeg mindes om, at den 16. december 1966 ved første behandling af det af hr. Erling Dinesen fremsatte forslag var SF's ordfører, hr. Chr. Madsen, inde på tanken om, at man burde give erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Deroverfor svarede arbejdsministeren i henhold til Folketingstidende 1966-67, 2. samling, sp. 731:

„Hr. Chr. Madsen taler om, at vi bør fastslå selve princippet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Dette bør efter min mening ses i sammenhæng med andre ydelser: sygedagpengene, som socialministeren i øjeblikket arbejder med, og ulykkesforsikringen. Om de endelige afgørelser, hvad disse korttidsydelse angår, skal træffes i socialreformkommissionen eller andre steder, har jeg foreløbig ladet stå åbent. Jeg ved, at man i socialreformkommissionen har ønske om også at beskæftige sig med disse ting.“